

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 1999-2000

26 oktober 1999

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BRUSSEL EN DE VLAAMSE RAND

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de samenwerking tussen de Cocof en inwoners uit Vlaams-Brabant in de Conseil Consultatif des francophones de la périphérie

Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand

Dinsdag 26 oktober 1999

VOORZITTER : De heer Luk Van Nieuwenhuy- sen

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 13.12
uur.*

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Patrick Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de samenwerking tussen de Cocof en inwoners uit Vlaams-Brabant in de Conseil Consultatif des francophones de la périphérie.

De voorzitter : Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Gatz tot de heer Dewael, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Buitenlands Beleid en Europese Aangelegenheden, over de samenwerking tussen de Cocof en inwoners uit Vlaams-Brabant in de Conseil Consultatif des francophones de la périphérie.

De heer Anciaux, Vlaams minister van Cultuur, Jeugd, Stedelijk beleid, Huisvesting en Brusselse Aangelegenheden zal antwoorden in de plaats van de minister-president. Mijnheer Gatz, deze vraag was oorspronkelijk een interpellatie. Ik wil daar rekening mee houden.

De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, we kennen allemaal de voorgeschiedenis van de beruchte Conseil Consultatif des francophones de la périphérie. Die werd tijdens de vorige kabinetsperiode opgericht onder impuls van de Franse Gemeenschapscommissie, waarvan Hervé Hasquin toen voorzitter was, met de stuwende kracht van het FDF als objectieve en subjectieve bondgenoot.

Het is me niet bijzonder duidelijk wat deze Conseil Consultatif tot nu toe heeft gedaan. Ik heb vernomen dat die op min of meer regelmatige basis heeft vergaderd met de Franstalige verkozenen van de Vlaamse Rand. Maar waarover zij het precies hebben gehad en hoe hun voorstellen precies luiden weten we niet, hoewel we dat natuurlijk wel ongeveer kunnen bevroeden. Dat was blijkbaar ook de huidige Brusselse gewestminister Eric Thomas niet ontgaan, die bij het begin van de nieuwe kabinetsperiode een wat mij betreft enigszins hoopgevend geluid liet horen. Hij liet namelijk verstaan dat die raad misschien niet echt veel meer reden tot bestaan had en vroeg zich af waarmee die mensen zich eigenlijk bezighielden.

Jammer genoeg werd hij naar aanleiding van het recente feest van de Franse Gemeenschap in september echter duidelijk teruggedrukt door een aantal andere Franstalige politici, waaronder mevrouw Payfa, mijn collega in de Hoofdstedelijke Raad en tevens voorzitter van de Raad van de Cocof. Thomas heeft daardoor min of meer zijn kar gekeerd en verdedigt opnieuw de klassieke francophone opstelling die we tot nu toe kenden in de Vlaamse Rand. Hij heeft dus gezegd dat de Conseil Consultatif zijn werkzaamheden moest kunnen voortzetten. De raad moest volgens hem aan concrete voorstellen werken inzake leerlingenvervoer, dus van Franstalige leerlingen in Vlaams-Brabant naar Brussel, en inzake gehandicapten, zodat Franstalige gehandicapten in de Vlaamse Rand in Brusselse instellingen terecht kunnen.

Mijn partij is voorstander van integratie en inburgering. Of het nu gaat over personen uit Turkije en Noord-Afrika of over autochtone inwoners van Brussel, als mensen van een bepaalde culturele herkomst zich elders vestigen vinden we het aangenaam dat hun eigenheid wordt bewaard en gerespecteerd. Anderzijds vinden we het ook nuttig dat ze voldoende kansen krijgen om zich te integreren

Gatz

in de gemeenschap op de plaats waar ze uiteindelijk wonen.

Dit schijnt niet de visie te zijn van de Franse Gemeenschapscommissie en al evenmin van de Conseil Consultatif die ervan afhangt. Vandaar mijn vragen, waarmee ik wellicht open deuren intrap. Ze werden immers waarschijnlijk reeds gesteld tijdens de vorige zittingsperiode, maar mijns inziens mag ook aan deze Vlaamse regering de vraag worden gesteld wat haar positie is ten opzichte van dit orgaan. Mijnheer de minister, hebt u of andere leden van de Vlaamse regering reeds contact gehad met de Brusselse hoofdstedelijke regering en/of de Cocof over dit punt? Wat is volgens u het statuut van deze Conseil Consultatif, als we ervan uitgaan dat we dit initiatief als extra-territoriaal kunnen beschouwen? Ik neem immers aan dat alle leden van deze commissie het ermee eens kunnen zijn dat de ene gemeenschap hier duidelijk interfereert in de bevoegdheden van de andere gemeenschap.

Mijnheer de minister, het lot wil dat u deze vraag beantwoordt en niet de minister-president, maar aangezien u minister van Cultuur bent is dit voor u natuurlijk geen abstracte oefening. U zult waarschijnlijk wel oren hebben naar de mogelijkheid van een cultureel akkoord met uw tegenhangers bij de Franse Gemeenschap. Het zijn precies dit soort initiatieven die dergelijke akkoorden bemoeilijken. Vindt u dat dit van federale loyaliteit en respect voor het principe van de integratie van een gemeenschap getuigt? Welke positie neemt de nieuwe Vlaamse regering in met betrekking tot dit blijvende probleem? Zal ze, zoals de vorige regering dat heeft gedaan, juridische stappen ondernemen om hier een einde aan te maken? Of zal ze via politiek overleg de zaak trachten op te lossen?

De voorzitter : De heer Van Hauthem heeft het woord.

De heer Joris Van Hauthem : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte leden, ik wil me aansluiten bij deze vraag om uitleg.

Ik wil het debat echter breder voeren dan alleen over de Conseil Consultatif, die inderdaad tijdens de vorige zittingsperiode op initiatief van de Cocof werd opgericht. Wie er de beleidsverklaring van het college van de Cocof en de debatten rond die regeringsverklaring op naleest, kan constateren dat er qua mentaliteit nog maar weinig is veranderd, ondanks de verklaringen over een nieuwe communautaire dialoog. Ik zie bijvoorbeeld dat men het

toerisme wil gebruiken om Brussel te promoten als uitsluitend Franstalige stad. Iedereen heeft tijdens dat debat gezegd dat de band met wat zij 'la périphérie' noemen moet worden behouden.

Niet alleen dat stuit tegen de borst, maar tot mijn verbazing zijn er blijkbaar reeds concrete initiatieven genomen door de Cocof om op te treden binnen het Nederlands taalgebied, onder meer met betrekking tot het leerlingenvervoer. Ik citeer wat daarover in de Cocof is gezegd door een lid van de meerderheid : 'Nous assumons déjà les circuits de transport scolaire, qui amènent les enfants de Wallonie vers les écoles Bruxelloises. Un effort particulier a également été fait pour transporter les enfants de la périphérie Bruxelloise et je m'en réjouis.'

Men zegt hier dus dat men reeds de kinderen van Wallonië naar Franstalige scholen in Brussel brengt. Ik denk niet dat dit een probleem is, maar men zegt ook dat er een initiatief is genomen om ook kinderen van de Vlaamse gordel rond Brussel naar Brusselse Franstalige scholen te brengen.

Dat doet onmiddellijk denken aan de problemen die de vorige minister van Onderwijs, de heer Van den Bossche, heeft gehad om te voorkomen – en we weten trouwens niet in welke mate dit nu reeds is gebeurd – dat zich hetzelfde voordeed in Ronse. Daar was er eveneens een probleem : men kwam in Ronse namelijk Franstaligen halen om hen naar scholen in Wallonië te brengen. Toen heeft dat tot heel wat discussies geleid. Nu is men blijkbaar hetzelfde aan het organiseren vanuit de Cocof.

Mijnheer de minister, op de inmenging, niet alleen vanwege de Cocof maar vooral vanwege de Franse Gemeenschap, in onze aangelegenheden heeft men in het verleden steeds juridisch gereageerd. In alle bescheidenheid, maar het zijn mijn collega die nu voorzitter is en ikzelf die destijds de kat de bel hebben aangebonden door de begroting van de Franse Gemeenschap onder de loep te nemen. Ik herinner me nog de speurtochten in alle mogelijke archieven en stoffige achterkamertjes om die begroting te pakken te krijgen, want die was zelfs nog niet in gedrukte vorm beschikbaar toen ze in de plenaire vergadering van de Franse Gemeenschapsraad besproken werd en erover werd gestemd.

Dit alles heeft ertoe geleid dat er uiteindelijk juridische stappen zijn genomen bij het Arbitragehof. Mijnheer de minister, gaat u het houden bij die juridische maatregelen, in het algemeen ten opzichte van de Franse Gemeenschap, maar specifiek ten

Van Hauthem

opzichte van de Cocof ? Die halen immers niet veel uit. Het duurt immers minstens anderhalf tot twee jaar voor het Arbitragehof dat specifieke deel van de begroting van de Franse Gemeenschap vernietigt. Ondertussen is die begroting natuurlijk al uitgevoerd, en zo doet men jaar na jaar verder.

Specifiek wat de Cocof betreft kan het parlement trouwens moeilijk naar het Arbitragehof stappen. De Cocof heeft immers wel degelijk decretale bevoegdheden, maar daar heeft de wet betreffende het Arbitragehof geen rekening mee gehouden. Die gaat alleen over decreten die door andere vergaderingen worden aangenomen, en daarbij wordt de Cocof niet begrepen omdat die toen niet decreetgevend was.

Zult u het bij juridische stappen laten, wetende dat dit in het verleden in feite niet veel heeft uitgethaald, of zult u ook politieke stappen ondernemen ?

De voorzitter : Ik zou de aandacht willen vestigen op het feit dat vorige regeringen altijd de erkenning en het naleven van het territorialiteitsbeginsel beschouwden als voorwaarde voor het afsluiten van een akkoord met de Franse Gemeenschap. Mijnheer de minister, zowel u als de minister-president hebben de jongste weken al allusies gemaakt op de hervatting van de besprekingen over deze akkoorden. Blijft de Vlaamse regering nog steeds deze voorwaarde stellen ?

Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik zal eerst een antwoord geven op de technische aspecten van de vragen en daarna ingaan op de politieke kant van de zaak.

Over deze aangelegenheid is er nog geen enkel contact geweest met de Brusselse hoofdstedelijke regering of met de Cocof. In de eerste ontmoeting tussen de voorzitters van de Brusselse hoofdstedelijke regering en de minister-president werd dit onderwerp niet ter sprake gebracht.

Inzake het statuut van de Conseil Consultatif des francophones de la périphérie vroeg u of het geoorloofd is dat een instelling van een gemeenschap overleg pleegt met een raad die zich in een andere gemeenschap bevindt, en of de Grondwet daarin voorziet. In het Belgisch Staatsblad van 30 december 1995 verscheen inderdaad een besluit van het college van de Franse Gemeenschapscommissie,

Cocof, van 30 november 1995, waarbij de Conseil Consultatif werd opgericht. Het orgaan bestaat uit Franstaligen uit de gemeenten in de zogenoemde périphérie bruxelloise.

Op 6 januari 1996 verscheen in het Staatsblad een besluit van het college van de Cocof van 6 december 1995, dat letterlijk hetzelfde bepaalt als het besluit van 30 november 1995 en vermoedelijk in de plaats kwam van dat laatste. Het besluit van 6 januari gaat over de Conseil Consultatif.

Met de gemeenten uit de périphérie bruxelloise worden klaarblijkelijk de gemeenten bedoeld die zijn opgesomd in artikel 7 van de bij KB van 18 juli 1996 gecoördineerde wetten op het gebruik der talen in bestuurszaken, met name Drogenbos, Linkebeek, Kraainem, Wezembeek-Oppem, Sint-Genesius-Rode en Wemmel. Uit de algemene bewoordingen van de besluiten kan worden afgeleid dat ze ook betrekking hebben op andere gemeenten van het administratief arrondissement Halle-Vilvoorde, dus andere gemeenten in de Vlaamse Rand in het algemeen. Ik wijs erop dat de Franstaligen steeds spreken van Brusselse randgemeenten als het gaat over de Vlaamse Rand.

Beide besluiten voorzien in de oprichting van een adviesraad met dertig leden, die voor een derde is samengesteld uit vertegenwoordigers uit het college van de Franse Gemeenschapscommissie en voor twee derden uit Franstalige gemeentemantatarissen van de zo genoemde Brusselse randgemeenten. Deze adviesraad heeft tot opdracht adviezen te geven, opmerkingen te maken of voorstellen te doen, hetzij op eigen initiatief, hetzij op verzoek van de voorzitter van het college van de Franse Gemeenschapscommissie, over aangelegenheden die dat college vastlegt en die van gemeenschappelijk belang zijn.

Daardoor zijn deze besluiten van toepassing in gemeenten buiten het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, en ten minste in de randgemeenten, op de gemeente- of OCMW-raadsleden van die gemeenten. Ze moeten bijdragen tot het beleid van de Franse Gemeenschapscommissie inzake aangelegenheden die van gemeenschappelijk belang zijn voor de Franse Gemeenschapscommissie en de bedoelde gemeenten, hun inwoners, hun instellingen of hun mandatarissen.

Terecht werd op 17 januari 1996 tegen beide besluiten door de vorige Vlaamse regering een annulatieberoep bij de Raad van State ingediend. In het staatsblad van 24 februari 1996 werden opnieuw twee besluiten gepubliceerd van het college van de

Anciaux

Cocof van 1 februari 1996, die verdere uitvoering geven aan het besluit tot de oprichting van de adviesraad van de Franstaligen in de Brusselse randgemeenten. Op 13 maart 1996 werd door de vorige Vlaamse regering ook tegen deze twee besluiten een annulatieberoep ingediend bij de Raad van State.

De vier genoemde besluiten zijn onmiskenbaar in strijd met de grondwettelijke bevoegdheidsverdeling en vormen een inbreuk op het territorialiteitsbeginsel. Noch de Franse Gemeenschapscommissie, noch het college van de Franse Gemeenschapscommissie zijn bevoegd om enig beleid te voeren of besluiten te treffen met betrekking tot gemeenten buiten het Brussels Hoofdstedelijk Gewest of met betrekking tot bevolking, instellingen of mandatarissen van die gemeenten. Ik verwijs graag naar artikel 136 eerste lid van de grondwet en naar de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen waarin aan dit grondwetsartikel uitvoering wordt gegeven. Verder verwijs ik naar artikel 2, paragraaf 1 van dezelfde wet, dat stelt : 'Het grondgebied van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wordt gevormd door het grondgebied van het administratief arrondissement Brussel-hoofdstad.'

Hieruit vloeit voort dat de Franse Gemeenschapscommissie territoriaal gezien slechts kan optreden en een beleid kan voeren in of met betrekking tot het grondgebied van het administratief arrondissement Brussel-hoofdstad of de Franse Gemeenschap van dat grondgebied. Voor zover zij haar bevoegdheden daarbuiten uitoefent, overschrijdt ze haar territoriale bevoegdheid en schendt ze de artikelen 60 en 62 van de bijzondere wet van 12 januari 1989. Op basis van deze artikelen is de instelling van de Conseil Consultatif door het college van de Cocof dan ook ongeoorloofd. Ik ga er dan ook vanuit dat de Raad van State de zienswijze van de Vlaamse regering in deze zaak zal volgen.

Uw derde vraag luidde of een gemeenschap initiatieven kan nemen in aangelegenheden die behoren tot de bevoegdheid van een andere gemeenschap. Het antwoord is duidelijk : het federaal staatsmodel is juist gestoeld op het territorialiteitsbeginsel. De territoriale begrenzing van de bevoegdheden van de gemeenschappen wordt gecombineerd met een noodzakelijke exclusiviteit van de bevoegdheden. Het Arbitragehof heeft hierover meermaals gezegd : 'Een zodanig stelsel veronderstelt dat het onderwerp van iedere regeling welke de overheid van een deelstaat uitvaardigt, moet kunnen worden

gelokaliseerd binnen het gebied waarvoor hij bevoegd is, zodat iedere concrete verhouding en situatie slechts door één enkele wetgever wordt geregeld.' Dit geldt uiteraard ook voor de Franse Gemeenschapscommissie, die omwille van de door haar van de Franse Gemeenschap overgenomen bevoegdheden, een deelgebied is geworden zoals de gemeenschappen en gewesten.

Het lijkt me gepast te verwijzen naar overweging B9 van het arrest van het Arbitragehof nummer 54/96 van 3 oktober 1996 dat bepaalt : 'Het komt elke wetgever toe, binnen de eigen bevoegdheids sfeer, de bescherming van minderheden te verzekeren, onder meer ter naleving van artikel 27 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten. Noch de Grondwet, noch de wetten ter hervorming der instellingen wijzen de Vlaamse, de Franse en de Duitstalige Gemeenschap aan als beschermers van respectievelijk de Nederlandstaligen, de Franstaligen en de Duitstaligen in de eentalige taalgebieden van België waarvan de taal niet de hunne is. Zij machtigen hen in die taalgebieden niet om op eenzijdige wijze in die aangelegenheden op te treden.' Dit arrest van het Arbitragehof is duidelijk. Het antwoord op de derde vraag is dus neen : een gemeenschap heeft dit recht niet.

Wat vragen vier en vijf betreft, is het nogal duidelijk dat dit niet getuigt van enige federale loyaleit of van respect voor het principe van de integratie. Deze regering neemt het standpunt van de vorige Vlaamse regering totaal, maar dan ook totaal over. Waar mogelijk zullen we nog verder gaan.

Om uit een patsituatie te raken en stappen te nemen naar meer autonomie en meer respect voor de verschillende gewesten en gemeenschappen, wil deze Vlaamse regering in een dialoog treden met de Franstaligen. Inderdaad, de Vlaamse regering wil, als het enigszins kan, een cultureel verdrag sluiten met de Franse Gemeenschap. Anderzijds is het duidelijk dat de houding van de Franse Gemeenschap, waarbij de principes van de niet-inmenging en van de territorialiteit voortdurend worden geschonden, een cultureel verdrag onmogelijk maakt. Zal ik een cultureel verdrag tekenen met Wallonië of met de Franse Gemeenschap ? Neen, we zullen dit niet doen indien de principes van de niet-inmenging en van de territorialiteit vooraf niet worden nageleefd en erkend.

Het komt me op zijn minst ergerlijk voor dat de Franse Gemeenschap in Brussel, de Cocof, en de Franse Gemeenschap in het algemeen enerzijds voortdurend klaagt en ernstige financiële proble-

Anciaux

men ondervindt, maar anderzijds wel geld heeft voor activiteiten die niet eens tot haar bevoegdheid noch grondgebied behoren. Het is onaanvaardbaar dat de Cocof hiervoor initiatieven neemt en financiële middelen ter beschikking stelt, terwijl ze voortdurend beweert onvoldoende middelen te hebben voor de eigen wettelijke activiteiten.

Bovendien moet de Franse Gemeenschap in Brussel weten dat de politieke besluitvorming van haar politiek verantwoordelijken in strijd is met het belang van Brussel zelf. Het gaat hier in grote mate om kapitaalcrachtige Franstaligen die uit Brussel zijn weggevlucht. Ze bedriegen de Brusselse bevolking dus op een dubbele wijze. Enerzijds vluchten ze weg uit Brussel, ontlopen ze hun verantwoordelijkheden tegenover deze stad en nemen ze haar financiële inkomsten af; anderzijds nemen ze met het geld van de Brusselse belastingbetaler initiatieven waartoe ze het recht niet hebben.

Ik heb hiermee dus duidelijk gesteld dat deze Vlaamse regering even kordaat zal optreden en waar nodig juridisch voortdurend zal tussenkomen. Ik ben er ook van overtuigd dat juridische maatregelen alleen niet voldoende zijn, want men loopt dan voortdurend de feiten achterna.

Ik ben van oordeel dat men met een dialoog de Franstaligen tot betere gedachten kan brengen. Het principe te streven naar een cultureel verdrag is ook voor Wallonië en de Franse Gemeenschap aantrekkelijk. Een en ander is in hun voordeel, en het kan een argument zijn om te stoppen met hun onaanvaardbare handelingen.

We moeten ook andere initiatieven overwegen. Op basis van het regeerakkoord over de Vlaamse Rand zal ik de regering vragen verder werk te maken van alle geplande initiatieven, bijvoorbeeld in verband met de pedagogische inspectie van het Franstalig onderwijs in de Vlaamse Rand. 'De taalinspectie wordt opnieuw operationeel en de taalwetgeving zal correct worden nageleefd.' We zullen ervoor zorgen dat de taalinspectie van de Franstalige basisscholen op een correcte wijze wordt georganiseerd door de Vlaamse Gemeenschap.

We kunnen in een permanente conflictsituatie blijven, maar ik kan me toch niet voorstellen dat de Franstalige bevolking in Brussel en Wallonië in het algemeen er belang bij heeft om voortdurend de Rand rond Brussel als een prioritaire aangelegenheid te beschouwen. Hierdoor kunnen ze andere, noodzakelijke middelen niet krijgen. De Vlaamse

Gemeenschap stelt heel uitdrukkelijk dat de financieringswet moet worden aangepast op basis van een eigen fiscale autonomie. Dit is zo afgesproken in het regeerakkoord. De Franstaligen zijn vragende partij voor meer middelen. Ze moeten dan ook weten dat daar enig respect aan verbonden is.

De voorzitter : De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz : Mijnheer de voorzitter, ik heb nog een bedenking van louter politieke aard. Ze is misschien niet echt realistisch, en de minister kan er dan ook mee doen wat hij wil.

De Vlaamse regering wil een cultureel akkoord sluiten met de Franse Gemeenschap, die zichzelf nu de gemeenschap Wallonie-Bruxelles begint te noemen. Zolang dergelijke initiatieven blijven bestaan, gaat dit niet. We zijn het daar allemaal mee eens en u hebt dit ook duidelijk gezegd in uw antwoord.

Toch wil het merendeel van de Waalse politici het niet altijd opnemen voor de Franstalige Brusselaars, en vooral niet voor hun uitspattingen in de Vlaamse Rand. Het zou een politiek signaal zijn, waarvan u zelf de opportuniteit moet afwegen, om in eerste instantie met de Waalse regering te onderhandelen over een cultureel verdrag.

De Waalse regering is niet bevoegd voor cultuur, maar wel voor een aantal concrete gevolgen van een cultureel akkoord. Bij uitwisseling van culturele activiteiten zijn subsidies gemoeid van beide regeringen. Als een Vlaamse groep in Wallonië zou optreden, kost dat de organisatoren minder geld met een cultureel akkoord. Men zou in een financiële tegemoetkoming kunnen voorzien voor Waalse culturele organisaties en instellingen, maar niet voor cultuurverenigingen van Franstalige Brusselaars, in de mate dat ze met dit soort zaken bezig blijven.

De Frans-Brusselse publieke opinie moet dan haar eigen instellingen onder druk zetten, als die hiermee al dan niet akkoord gaan. In Franstalig-Brusselse culturele kringen is het bon ton het ontbreken van een cultureel akkoord te laken en dit uitsluitend te wijten aan politici. Het is dan aan degenen die soms overlopen van politiek correct denken om hun eigen ministers onder druk te zetten. Dit is een van de consequenties als ze werkelijk een akkoord willen.

De voorzitter : Minister Anciaux heeft het woord.

Minister Bert Anciaux : Ik wilde in mijn antwoord duidelijk maken dat er aan Franstalige kant heel wat mensen vragende partij zijn voor een cultureel akkoord tussen de Vlaamse en Franse Gemeenschap of tussen Vlaanderen en Wallonië. Ik meen dit ook als politiek instrument te kunnen hanteren om binnen de Franse Gemeenschap het debat op gang te trekken, zodat ze eindelijk eens stoppen met deze ergerlijke spelletjes – al wens ik ze absoluut niet te banaliseren.

Kordaatheid kan perfect gepaard gaan met de wil tot dialogeren, maar die mag absoluut niet in de plaats komen van deze kordaatheid. De combinatie van de twee kan tot resultaten leiden.

Het is mijn aanvoelen dat in Wallonië de solidariteit met de periferie hoe langer hoe meer afbrokkelt. Jammer genoeg is dat niet eveneens het geval voor de Voerstreek.

In grote mate gaat het in feite over solidariteit tussen Brussel en de bourgeois in de Rand. Dit bourgeoisgegeven raakt in Brussel zelf steeds meer geïsoleerd. Ook daar kan men de publieke opinie mee mobiliseren tegen een aantal standpunten die worden ingenomen door de Franstalige politici. Brussel heeft er duidelijk geen belang bij dat haar reeds schaarse middelen worden overgeheveld naar de Rand, omwille van het plezier van een aantal Franstalige bourgeois.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 13.43 uur.*
